

„Мили Боже!“ извика момичето, „не знаей, как да ти благодаря!“

И какво направи момичето?

Отиде у дома си и даде кошницата с ягодите на майка си. А двулевката беше между тях.

И какво направи майката с двулевката?

Тя не я затвори в каса, не я тури в чорап, не! — те беха бедни хора: бащата беше отдавна умрел. Тя отиде на бакалницата и с нея купи хляб, масло и един суджук—всичко това за двулевката, която падна от небето; даже ѝ останаха и три гроша.

Ами двулевката? Какво стана с нея? И тя беше много радостна, че не попадна в чорапа, ами почна отново да обикаля света. И ако ти, мило дете, я срещнеш някога. задржж я здраво!

Прев. Хр. Рорбах.

Зимо! ✓

Додя ми, зимо, додя ми,
додя ми твойта премяна!

Доця ми, зимо, доця ми,
доця ми пролет засмяна!

Копнея, искам тревца
да видя в поле широко,
да чуя буйна водица
да блика в доле джлбоко.

Ранила пролет да пее,
гласеца да си извива,
ветреца да го завее
по хжлми, бжрдо и нива.

Да цжфнат здравец, игличка,
латинка, синя тинтява;
от юг да дойде пак птичка
по тия места тждява.

Да дойде радост за всички —
за тжжни, болни, бедняци,
за билки, цветя и птички,
и за нещастни сираци.

Н. Монеv.